

Vörösmart környéki anekdoták I.

1.

A vörösmarti Lautmann Feri igen szerette a bort, és gyakran nézött a pohár fenekére. Egy ilyen alkalommal annyira bepityókált, hogy nem tudott menni. Az anyja sopánkodva mondta neki:

– Fiam, fiam, hát mér nem fékeződ magad egy kicsit?

– Fékezöm én édesanyám, de mostan annyira befékeztem, hogy egy lépést se tudok tenni.

2.

A húszas években a vörösmarti református templomban este Halász bácsi harangozott, legtöbbször pontatlanul.

Eccó megkérdezte tüle a Patikus bácsi:

– Mond csak, Halász, mikor szoktál te harangozni?

– Hát este.

– Na jól van. Azt én is tudom. De hogyan határozod meg a pontos időt?

– Hát tudja, állok a templom előtt, és figyelem a másik oldalon menőket. Ha már olyan sötét van, hogy nem ismeröm még az embőrt, harangozni kezdök, mert este van.

– Na és ha éppen nem jár senki az utcán?

– Akkor átszaladok és visszanézök erre az oldalra. Ha nem ismeröm még magam, harangozni kezdök.

3.

Egy alkalommal a vörösmarti és sepsei férfiak adták a nagyot egy vörösmarti kocsmában.

– Nálunk akkorák a méhek, mint a birkák – így az egyik sepsei.

– Nafene. Hát akkó mekkorák a kaptárok?

– Mekkorák, mekkorák. Hát mint másutt.

– Akkó meg hogy mennek bele a méhek?

– Az má az ű bajuk.

4.

Orbán Pál, az ötvenes évek egyik közkedvelt társadalmi munkásáról jegyezték fel, hogy egy jókedvű fiatalember megállította az utcán és autogramot kért tőle, mivel olyan híres ember.

– Pali bácsi adjon má' nekem egy autogramot.

– Na ne mondd. Hiszen nincs a faluban egy valamire való ló se. Honnan végyek neked egy autót?

5.

Vörösmarton mesélik ugratásképpen a karancsiakról, hogy egy-szer betévedt a faluba egy teknősbéka. Mivel Karancs környéke száraz vidék, kevesen tudták, milyen állatról van szó. Nézi, nézi két karancsi ember, de nem tudják miféle csodabogár az. Odahív-ják Dávid Jánost, ő biztosan tudja, mert világot járt ember. Egyik nyáron elutazott Párizsba, hogy megnézze a Eiffel-tornyot és már a padlásról is leereszkedett egyszer libaszárnyakon.

Dávid bácsi megnézi a teknőst és így szól:

– Ezt nem tudtok micsoda? Ezt nem tudtok? Ez valahunnan gyött, oszt valahova megy.

6.

A darázsi Prakatúr család egyik, jogász fia bevonult katonának. Sorban álláskor, a bemutatkozásnál így szólt, amikor sor került rá:

– Doktor Prakatúr!

– Micsoda – ordította el magát az őrmester – doktor Prakat úr? Hát tudja meg, hogy a katonaságnál mindenki egyforma. Itt nincsenek se doktorok, se urak. Maga itt egy egyszerű Prakat!

7.

A jómódú, rátarti Halász bácsi felment egyszer Pécsre, csakúgy otthonosan (pedig volt másmilyen ruhája is) csizmában, hosszú gatyában, és az egyik kávéházban kávéért, de öltözete miatt nem szolgálták ki. Erre fölkel, kiment, az egyik üzletben frakkot vett és beöltözött. Visszament a kávéházba és kért egy dézska kávé. Kapott is, de mindenki őt nézte. Amikor busásan ki-fizette, levetette frakkját, és ott állt az aszal mellett gatyában. A frakkot belegyömöszölte a dézsába.

– Nesze idd meg, ez te kaptad – mondta, majd büszkén, köszönés nélkül elhagyta a termet.

8.

A két évvel ezelőtti *Semmi sem lephet meg bennünket* akció-ban egy népvédelmi tagot híd őrzésével bíztak meg, azzal, hogy az fel van robbantva, senki sem mehet át rajta.

Egyszer csak megjelenik egy nénike, tehenét hajtva a legelő felé, ahova csak a hídon át lehetett jutni. Amikor odaért és a fiatalember megállítja, nagyon csodálkozik.

– Nem lehet átmenni, ez a híd nem létezik, felrobbantották.

Amíg vitáznak, egy személygépkocsi is odaér. Az őr odamegy és elmagyarázza a helyzetet. A néni közben szép csendesen meg-indítja tehenét a hídon át.

– Mit csinál? Nem megmondtam, hogy nem lehet átmenni, mert a híd föl van robbantva?

Vörösmart környéki anekdoták I.

Írta: Csörgits József

2022. október 05. szerda, 00:00 - Módosítás: 2023. január 21. szombat, 10:12

– Fiam, fiam, hát nem látod, hogy úsztatunk?

Forrás: Magyar Szó 1980. 37. évfolyam 84.; 187.; 194. szám

A vörösmarti anekdoták következő részét itt olvashatja:

<http://www.karpatmedence.net/szellemi-neprajz/anekdota/1158-2022-07-28-08-42-04>